

AKATAPPA

Aralık 2003

Aylık Edebiyat Dergisi

Sayı : 48

ADIMIZ SANDIĞIMIZ

Ramis DARA

İnsanlara adlarını genellikle kendileri vermezler. Genellikle diyorum; özellikle sanatçılardan, belki de en çok şairlerle şarkıcılardan, adını soyadını beğenmeyip kendine sanatıyla uğraşırken yeni ad seçenler vardır.

İnsanlar kendi seçmedikleri adlarını zamanla doldurmaya başlarlar, çokları bunu gerçekten doldurduğuna inanır ki doğal bir ölümle ölünceye kadar taşırlar. Yoksa hafazanallah, sapır sapır... Gerçi dolduramayanlardan ya da buna fazlaca takanlardan mahkeme kararıyla değişikliğe gidenler de çıkar.

Ama genelde insanların adları kendileri tarafından doldurulmuştur. Can Yücel dediğiniz zaman, artık ne "ruh, yaşam, canlılık" gibi bin anlama gelen "can"ı düşünürsünüz, ne de "yüksel, ulu ol" gibi bir buyrukla karşı karşıya olduğunuzu. Can Yücel, Can Yücel'dir; "can"ın da "yücelme"nin de beş bin anlamını aşan beş milyar başka anlam taşıyan bir addir artık o.

Bu yüzden, diyorum ki, herhalde şu fani dünyada iyi oyalanmak için kendisine bir iddiayı seçer gibi yapanlar, bir daha dünyaya gelselerdi dünyanın en sevimsiz, en saçma, hatta en kötü, ennn adını kendilerine seçerlerdi, ona dünyanın en çoğul, olumlu, en güzel, iyilik esenlik dolu anlamlarını doldurmaya çalışırlardı. Azı çok, çirkini güzel kılmaya çalışırlardı.

Enliklerini böyle göstermek isterlerdi.

Yüz metre yarışına 10 metre avans vererek başlayıp ipi yine de en önce göğüsleyen olmak isterlerdi.

Bu yarışta ille de fiziki rakipleri olması gerekmez. Zaten o zaman her şey sıradanlaşırdı biraz!

Yarışır gibi yaptıkları yeryüzünün böğründeki kendileridir en çok... Doğanın kucığındaki...

Elinizde tuttuğunuz şu solgun yapraklı derginin adına Sıradağlar Karşısında Uyuyan Gaffar demediğimize pişmanlık duyuyoruz bazen. Geçmiş ve geleceği iyi okuyan bir dostumuzdan buna yakın bir öneri de geldiği aslında; kaçırmışız...

KIYI KOKUSU

Poyraz yorgunu saatler uyudu, saksılar, saçaklar dinmez fısıltısıyla masum zeytin taneleri nöbetteyken insan nereye, neye tutunur kendinden düşerken su gibi dalgakıran boyunca suyun yüzleşmesidir eski kendiyile anladım şimdi; kendine dönüşü kolaylaştırıyor aynı su kokusundan yakaladığım su, sustu sonra taşlar uşurken...

kösnül kadın kokuları taşıyor yeni gece eski kıvamla hesaplı ölüm kadar kesin, tanıdık; yosun yaygaralı harabe bir geçmişe nispet edercesine yenileniyor içe, dışa poyraz yorgunu anıları beyaz kitap kılmaya yeminli uzadıkça uzuyor yalnızlığın yamaçları, anın ayakucu

[kıyı'da alabildiğine çocukluk, bildik bir şarkının aşk tınısı gibi su nasılsa kendini döver her dalga kabardıkça, köpürdükçe poyraz saatleri sustuktan, nabız durulduktan sonra artar yığılması bunca harfin ve sözün; kime ne denemez (?) aşk kokusundan tanınır, okunur, çölde aniden belirmiş dal gibi her su parçası kıyısını yaratır çünkü sonuçta, kutlu adadır sonsuz bir ada, tenhalığa teşne ve tenhalaştıkça mutlu ama mutluluğundan da korkan, yaşlandıkça kalabalık yaklaşırken, tek sevecen kucak toprağa, tavansız mekâna

kıyıda, kayanın üzerinde donakalmış iki silüet; adam ve yanındaki Atak, denize köpek gözüyle odaklanmış siyah giz derinliğine, anlamı büyütüp küçülten dalgalara insan nereye baksa, poyraz tutup getirirmiş son gördüğünü kurtulamadığı kendine, ölümsüzlük tuzağı sayıklamalarına.

Ramis Dara, Özlem Tezcan Dertsiz, Hilmi Haşal, Halim Hayal, Ayşegül İzmirli, Salih Mercanoğlu, İhsan Tevfik, İlyas Tunç, Serdar Ünver, İhsan Üren, Betül Yazıcı, Pelin Yılmaz.

ŞİİRİN BİLGİSİ

Hilmi HAŞAL

İlyas TUNÇ

Biliyorum; eğreltiler yeşildir, portakal turuncu, kan kırmızı...

Çünkü gördüm; bir kez gördük mü unutmuyoruz. İnsan, duyu dışı bilgi edinebildiği için diğer canlılardan ayrılır. Geçmiş ve gelecek yalnızca birer tasarımdır. Kuşların da kanı kırmızıdır; ama portakal resmi çizemezler. Duyusal uyarımları anlamlandıran zihnimiz en becerikli ressamdır. Başka nesnelere de renkleri var; hatta kavramların da. Sabrın, acının, öfkenin, sevincin renklerini yalnızca şairler bilir. Ne diyordu Metin Altıok:

“Özenle boyadım ipliğini sevginin
Gidip de bulamamanın incinmiş rengine.”

Gökkuşağını da tarasanız, *gidip de bulamamanın incinmiş rengi*'ni göremezsiniz; gerçek değildir. Bir şeyin gerçek olmaması onun var olmadığını göstermez. Sayılar, geometrik şekiller, önermeler de yoktur; ama bilgilerini edinebiliriz. Aklimız kavradığı her şeyi parçalayıp, soyutlanmaya mahkum eder:

Yaprağa yeşil rengini klorofil verir, üçgenin iç açıları toplamı 180 derecedir, su hidrojen ve oksijen moleküllerinden meydana gelir...

Bunları bilmek, insana haz vermez. Bilgilerimiz, ancak imgeyle özüksendiği sürece duygusal değişim yaratırlar. Birileri, yaprağa yeşil rengini klorofillerin verdiği bilirsen, yarışmayı kazanırsın, diyebilir. Ben de onlara, bu durumda sevincimin nedeni bilgi değil, yarışmanın para ödülüdür, derim. Estetik haz dolaysızdır. Şiirin her okunuşunda farklı hazlar vermesi, organik yapısının sürekli bir değişim içinde olduğunu gösterir. Ondandır çıkar değil, değer duygusu ediniriz. Değer duygusuna sahip insanlar, hemen elde edilebilecek yararları güzellikler uğruna feda ederler.

Şiirin güzelliği, imge dokusunun renginde gizlidir.

İmgeler, öznedir; şairin nesnelere algılayarak edilgen davranmaması sonucu oluşur. Şairler, nesnelere onların özünde olmayan özellikleri yüklerler. Bütün metaforlar, yanılsamalar, benzetmeler bilerek yapılır. Bu, şiirin bize yanlış bilgi verdiği anlamına gelmez. Tasarım alanına giren her şey bilgi nesnesine dönüştürülebilir. Şiirsel bilgi yalnızca kendi öznesine aittir; aktarılamaz, doğrulanamaz. Yanlışlık, nesnel gerçeklikle şiirin gerçekliğini karıştırmaktan kaynaklanır. Şiir, mümkün olmayan eylemleri mümkünmüş gibi göstermelidir. Şair, şöyle de seslenebilirdi:

“Özenle boyadım ipliğini sevginin kırmızıya.”

Tılsım bozuldu; çünkü dizeyi daha akla uygun kıldık. Akla uygunluk, aykırı düşünceler, tuhaf görüntüler, alışılmadık biçimler, renkler, kokular, tatlar karşısında kendini güvende hissetmek için başvurduğumuz bir yöntemdir. Böylece çıldırmaktan kıl payı kurtuluruz.

Şiir, bir çılgınlıktır!..

Çılgınlığın dili mantık dışıdır; şiirinde. Akıl ayırıştırır, analiz eder; ama nüfuz etmez. Nüfuz etmek için sezmek gerekir. Sezgi de akıl ve içgüdü gibi bir bilme yetisidir. İçgüdüden sonra, akıldan önce gelir; ama akıldan bağımsız bir yeti değildir. İçgüdü, bedenseldir; uzaklığı ortadan kaldırır, akıl uzaklaştırır. Ne var ki, imgeleri yaratan şey, özneye nesneyi birbirinden uzaklaştıran akıldır. Uzaklık

Betül YAZICI

DÜŞ

yeni evliyiz daha
elimizde düş defterleri
deniz kıyısında oturmuşuz
tepeden görüyorum bizi
içimizden yaz geçmiş
dalgalarca kırılmamış
dalgakıran olmamışız
çalıntı dizeler henüz yok
yabancı yüzler, eller, dudaklar

küçük, çiçekli bir balkona açılıyor
tek göz evimiz
içi dışı mutfak
içli dışlıyız seninle
içimiz dışımız bir
çocukça bir şey, çiçekten bal koparmaya çalışıyoruz

şimdi artık biz ikimiz
durmuş, durulmuş
elimizde geçmiş yaz defterleri
yolculuk şiirleri
ceviz sandıktaki anılar
kalakaldık yalıyarda
dalgalar çocuğumuz
evimiz kum izi
yürüyüp gidiyoruz denizden
karşıdaki adaya
koşumlu atların sırtında
gemleri azıltı, ağızları sıkı
ramazan davulları geçmiş uykumdan
duymamışım...

yoksa tasarlamak da yoktur. Keşfedilmiş yerler tılsımını yitirmiştir; tıpkı, ay gibi. İmge yaratmak, zihnimizin mekanik işleyişinden düşünce sapmalarına, sıçramalara geçiştir. Yazmak ve kavramak farklı edimlerdir. Akıl ortaya çıkardığını sezgiyle kavramak şiire özgü bir paradokstur. Kavranılan şeyi açıklamada dil yetersiz kalır.

Şiirin bilgisi okurun iradesine hizmet etmez. Suya çıplak girilir. Okur, kendini ön yargılardan sıyrırırsa şiire daha iyi nüfuz eder. Şiir biter, duygusal bir iz kalır. Duygusal iz ne kadar derin olursa, hatırlama; yani şiirin etkisi de o kadar uzun sürer. İşte, bu duygusal izdir şiirin bilgisi. Okura neler öğrendiğini sormak yerine şöyle sormak gerekir:

- Neler duyumsadın?

- Eğreltiler gibi ürperdim...

Bu, Louis Aragon'un “*Özü fırtına olan şiirde, her imge bir tufan yaratmalıdır*” dediği durumdur. Tufanlar, tanımlanamaz; yaşanır. Orada; korku, endişe, sevinç, ölüm, yalnızlık vardır; herkes kendi serüveniyle baş başadır. Sözcüklerin işitsel gücü anlamından daha etkilidir. İşitilen her sözcük bilincimizdeki psikolojik olayları geri çağırır. Bu yüzden, “*Gidip de bulamamanın incinmiş rengi*” sadece bir dize olmaktan çıkar, okurun bütün yaşamına dönüşür.

Şiir, bize yaşam bilgisi verir...

Özlem TEZCAN DERTSİZ

GEÇ KÂĞIDI

bugün de geçmedi pasom işte
eylül battı içime bir dolu işaretle

ipi koptu diye,
uçurtmamın peşinden koşmadım
ıslanmayınca nisan yağmurunda,
ne saçlarım uzadı, ne aşklarım

bir gecede değiştim,
yirmi dokuzumla, otuzu
anlamını sordu gencecik hasır şapkam
dört yandaki ciddi masaların

saatleri kurup kurup geç kaldım,
gazoz kapakları buldum çocuk yollarda
eskiyordu şehir hızla, uyandım
çözdüm gizini zamansız kışların

yaz gelip geçmiş, çoktan açılmış hayat
içeri girebilir miyim, elimde geç kâğıdım

İhsan TEVFİK

ŞEB-İ YELDA

*şeb-i yeldayı müneccimle muvakkit ne bilir
mübtela-yı gama sor kim geceler kaç saat
-Sabit*

uzun olacak bu gece uzun
uzun olacak uykusu evrenin
güneşin suya değdiği yerde

kısa bile denemeyecek
bir ömrü
uzun yaşamaya çalışanlar
gece geçer gün kalır
dolu bir yaşamın uğultusu
sarar benliğinizi
kısaydı uzundu
uzundu kısaydı

kısa bir anı olur size
şeb-i yelda*
bunca günü uzun yaşadıkça

* Yılın en uzun gecesine eskilerin verdiği ad. (21 Aralık)

Serdar ÜNVER

GECE

1.
Nece dilim
Desen bile

Avaz avaz
Er geceyi

Senden öte
Yine kimler

Siner sözün
Tüneğine?..

Dilim, gecen
Tekin olsun!

2.
Orda uzak
Dursak bile

Kara kara
Bin koncolos

Keser yolun
Düş'e kala...

(Belki 'sus'un
İnce vakti)

Dilim, günün
Yakın olsun!

Salih MERCANOĞLU

ANTİPHELLOS

meis adasında geceleyin
yanan ışıkları görünce
anladım
kaş'ın adı aşktı
yasak bir aşk

ada
her gece yeşil kirpiklerini
uzatıyordu
çivilenmiş kaya mezarlarına

o an taştan kopuyordu
dans eden kadınlar
ve anılarla dolu
ceviz bir sandığa dönüyordu
yol boyunca lahitler

kalbim! dedim
bu gece dur
kaş'la göz arası
sevişsin
begonviller ve sirenler

DOST VE POST

Halim HAYAL

Yıllardır, attığım her adımı, söylediğim her sözü, şiir kaygısıyla eylemek, hayata katmak değişmez önceliğimdir. En azından öyle olduğunu düşünürüm. (Ne tatlı yanılısamdır ki bir türlü terk edilemez...) Bıkmadan usanmadan hep aynı haklı gerekçeye sığmırım: Şiir'e. Hayat şiir için, insan için, haliyle dostluk da, aşk da şiir için vardır bencileyin. Masum şiir şovenizmi hastalığıma göze almışlıktır... Bu tersten okunarak da yorumlanabilir kuşkusuz; şiir hayat içindir. Değil mi ki "aşk hayata dahil", şiir de aşka dahil; aşkın şiire dahil sayıldığı oranda. Sıkıntı, sızı, hüznün, bun, ne denirse densin; araz tam da o noktada çıkmıyor mu? Çıkıyor. Zamana, bulunulan an'a göre ve sonraya sarkacak yaşanmışlık adına her şey. Şiir her şey.

İnsanoğlu, çeşit çeşit yalnızlıklar ve/ya dostluklar kurmakla yaşantısını zenginleştirir. Zenginleştirmeyle koşut yeni değerler edinir, tükenen ömrün tükenme hızını yavaşlatmak adına. O süreçte kimileri 'dost' için yaşar, kimileriye 'post' için. Pek de şaşılacak durum değildir bu ama, ilişkilere olağanüstü güzellikler yanında bir o kadar da hasarlar verdiği yadsınmaz. İnsanoğlunun varoluş gailisi, dostluk atmosferini elzem kılmaktadır. Herkes dostunu seçer. "Dostunu söyle kim olduğunu bileyim" derler ya, boşuna değil. Elbette bazılarının "post"unu seçtiğini, hatta o konuda daha "titiz" davrandığını vurgulamak da yanlış olmaz. Seçmek söz konusu olduğunda, dost kavgası da post kavgası da birbirine karışabilir bazen. Hangi yönde yürüyeceğine karar vermek kadar önemlidir kişinin kimi yanında bulunduracağı. Zira, yol dostu, iş dostu, genel olarak dost, tüm yaşantıya damgasını vurabilir. Tadına doyum olmaz insan zenginliği dayanılmaz yoksulluğa dönüşebilir.

'Dost' üzerine de 'post' üzerine de bereketlidir dilimizin söylen bahçesi. Sözlüklere göz atacak olursak, inanılmaz çeşitlilikte örnekler bulabiliriz. Deyimler, atasözleri, masallar dostluğun yüceliği ballandırırken, post düşkünlüğünü, post kavgalarını yermektedir. Dost meclisleri, taa Şaman otağlarından, göçebe çadırlarından miras aldığımız güzellikse, post, yani mülk hastalıkları, hırsızlıkları da sakınılısı zaaflardır. Bugüne dek gelip dayanmış, sözel dolaşımdan yazılı dolaşıma geçmiş alışkanlık, rituel ya da tören hazırla sürdürülmüştür. Dost ortamlar insanoğlunun vazgeçilmezi sayılagelmiş aynı nedenle. Dost sıcaklığı post sıcaklığına yeğlenir. İnsan, elinde olmadan, eski deyişle 'gayri ihtiyari' dostluğa sığmır. Esenliği çıkar güdülmeyen dostluklarda bulacağına inanır.

'Doğru' ve 'gerçek' kavramları ayak bağı mıdır düşünmeye? Kim doğru söylüyor? Hangi sözcük en dürüst elbisesiyle çıkıyor hayata? Kim bilecek, kim nasıl karar verecek? Mutluluk veren sözcükler, tümceler kümesi haklılık belirtisi değil mi? Güçlülük belirtisi? Harflerin kanatlı melek kılındığı eylem... Rüzgârdan, yağmurdan ve güneşten etkilenen yaşam, dinginliği, okşayıcı tınıyı sözcüklerden sağlamaktadır. Nektarı çağrışımlardan, metaforlardan bulur, ne denli bulursa... Gökyüzünden ve topraktan gelen her şeyi mutluluğa dönüştürebilen harfler, heceler söleni değil mi? Sevgili gözlerinden çağlayan bakışın sıcaklığıdır söz konusu mutluluk. İnsanoğlu ancak dostuyla paylaşır mutluluğunu. Post kaygılarının, kavgalarının olmadığı, yapay tatsızlıktan uzak noktalar ancak insancadır. Dost edinmek, dost kalmak mucizedir her bakımdan ve her zaman. Şiirin kaynağı mucizede ve barışta diye eklemeye gerek var mı bilmem.

Böylesi düşünceleri dile getirme, Halim Hayal'i, dostluk güzelliğinin var ettiğini açıklamaktır bir bakıma. Gerekçesi dört yıl boyunca, zorunlu olduğu kadar, gönüllü gurbetlik koşullarında yazılan denemelere son noktayı koyarken, mazinin mizanına göz atmanın yanı sıra yazılmış metinler yaşanmışlık belgesidir. Bursa özlemi, arkadaş buluşmaları, yani dost meclisleri, özlemle anılırken deneme/mektuplarda gölge bıraktı. Arada gerçekleşen toplantıların tadı hayatı güzelleştiren paylaşma seansları unutulmaz lezzeteydi. Yazmanın, yaratmanın üretim süreci, şiirin sıkıntısı, bireysel tıkanış anları öyle hafifletirmiş meğer. Paylaşmakla. Dostluk sofralarında. Bursa'ya uzaktan bakmanın sancısını ürüne dönüştürdü Halim Hayal. Dahası 'uzak' kavramını yadsıdı, yendi. Elbette şiir ve dostlar sayesinde. Serüven, 'yer', 'uzak' ve 'gitmek' kavramlarını yadsımayı öğretti. Yalnızlık ve zamansızlık sancılarını içerdiyse de ürünler,

yaşanan süreç, yazı, şiir, dostlar, *Akatalpa* derken kat edildi geçti. Bursa ile Adana arasındaki en kısa yol şiirdi. Yazma derdiydi.

Şimdi konukluğum biterken, 'dönüş' kavramını güzelleştiren de dostlukların büyümesi, çoğalmasındır hiç kuşkusuz. Çünkü vedalaşmak zor.

İnsan yaşamındaki veda halleri en çok insanın kendini vurur. En yoğun hüznün bulutları kaplar ortalığı, an'ı işgal eder. Veda kavramı, cenazeyi, düğünü çağrıştırır öncelikle, göçü, gurbeti sonra... Vedam da vuslat gibi ritüeli acıdır. Biter çünkü. Bitiştir sonuçta. Gitmek/gelmek kipi tüm oklarını kalbe batırırken. Burada, Halim Hayal kendisiyle, Adana'yla vedalaşıyor değil sadece. 'Yer' ve 'zaman' kavramlarının yakıcı gerçekliğiyle de vedalaşıyor. Görece olan da zorbaca geçiyormuş... Geçti. Sırası geldi ve bu son metni kâğıda düşürmekle teselli buldum. Artık eskisi kadar hüsrana yaşatmayacak 'yer' ve 'zaman' konuları. Daha çok konumsuzlukları belki de. Söz söylenmiştir ve her mektup-metin kime sesleniyorsa, adresini bulur eninde sonunda.

Dört yıllık gurbetliğin meyvesi, "Halim Hayal İken" kitabının dosyasında birikti, dinlenmeye, demlenmeye terk edildi. Deneme dizisi kapanırken, yarattığı ruh ikizi, kalem ikizi Hilmi Haşal'la ve en yakın yol arkadaşlarıyla, dostlarıyla vedalaşmanın sancısını paylaşarak hafifletebilirdi ancak. Söz yükümü boşluğa bırakıyorum böylelikle. (Halim'i açıkladığım ilk kişiye, gerçek ikizim, tek yumurta ikizim Fikri'ye, manevi kardeşim ve en yakın dostum Ramis Dara'ya, *Akatalpa* mürettebatına; Melih Elal, Nuri Demirci, Serdar Ünver ve İhsan Üren hocaya Halim Hayal'e katlandıkları için yürekte teşekkürler ediyorum.) Deneme metinleri, öncelikle *Akatalpa*'cılara ve "meçhul okur"a seslenmek için kâğıda dökülmüştür. Halim Hayal, adını saydığım kişilere ve şiir sıkıntısını yaşama sıkıntısıyla özdeş kılan tüm okurlara akrabaydı. Çıktığından bugüne dek *Akatalpa* ile yol arkadaşlığı edenler, kendilerini bu satırlara muhatap sayıyorlar, zira dostluk çemberimizin doğal üyesidirler.

Yaşlanmanın paylaşmakla bilgelik kazandığını söylemeye gerek var mı bilmem ama, Halim Hayal'in varlığı paylaştıklarıyla değere bürünmüştür. Yalnızlığın sıcaklığına ürüne dönüştürülmesiyle zamandan bir şeyler kurtarılabildiğini ortaya koymuştur serüven. Somut, yani fiziki yokluğuna karşın, sanal varlığıyla hayattan hasat toplayabildiğine tanıklık edenler nezdinde anlam bulmuştur, bulduysa Halim Hayal. Yaratım sürecinin gerginliklerine, sancularına en yakından tanıklık eden, doğal olarak ev içi hallerde (Halim pek 'halimselim' değildi sanırım...) ona katlanan aile bireyleri için teşekkür cümlesi kurmak zor: Sağ olsunlar, varolsunlar. Aynı işyerinde çalışma şansını, günlük rutin proje çalışmalarından başımı kaldırıp edebiyat, şiir sohbetine koyularak değerlendirdiğimiz Zeki Karaaslan'a da Halim Hayal ve *Akatalpa* adına teşekkür ediyorum.

Bir kişinin ömründen dört yıllık 'deneme' düşünme provası metinleri çıkarmış olmak nasıl bir duygu? Şimdi geriye bakıyorum: Halim Hayal sıralı metinlerini, bağımsız taslaklar toplamını, yani düşünce alıştırılmalarını, sanata ve hayata dair eskizler olur olsa olsa diye niyetlenip başlatmıştı. Öylesine kaygan konu zeminindeki sendelemeleri kapsıyor dört yıllık emek. Post kaygısını yadsımış dost insanlar bilsin diye paylaşıyorum Halim Hayal'in yol ve gurbet notlarını. Ne de olsa bu satırların ardından 'ikrar' seansı tamamlanmış olacak. Yaşanmış olan, sadece anılar gibi saçılacak ortalığa. Dahası, saçıldı bile... "Halim Hayal İken", kaos adlı ahrete katlanmanın belli belirsiz izidir ancak. Dost ile post ayrımını yaşayarak öğrenmiş gezgin... İsrar ediyor ki olan ve kalan dünya herkesin şiiridir. Giden dünya herkesin olduğu gibi. Çünkü, hayat şiire ait son erimde, şiir de hayata... Halim Hayal elçiydi bir dönem için. Aracı, sözcü... Şimdi size veda eden hayal kişi.

MÜREKKEP LEKESİ

Pelin YILMAZ

BEDROS REİS & GAUDİ

İnsanlık tarihi kadar eski, insanın yaşama şekil verme çabası ve kimi zaman insanın kişisel tarihi şaşırtıcı şekilde benzer aşamalardan geçiyor insanlık tarihi ile.

Biliyor insanoğlu eğer yaşama şekil vermezse yaşam ona şekil verir. Sesini duyuramazsa ötekine –belki en başta kendi içindekine– ebediyen susmak zorunda kalabilir. Önce taşa, ağaca şekil vererek başlıyor, sonra çizgilere, seslere... Gitgide sözcükler ve görüntüler giriyor devreye... Havada dolaşan bir şeyler var, herkesin göremediği uçucu bir koku gibi bir şeyler. Onları derleyip yeni bir eşya, bir beste, bir şiir, bir resim oluşturuyor. Kendinden başkasına da görünür kılıyor. Kendini anlatan bir imgeye dönüştürüyor anlamsız parçaları. Böylece; yıkan, yapan, değiştiren, hiç bir şeyin aynı kalmasına izin vermeyen zamanın oyununu bozuyor. Yaşama şekil vererek, yıkarak, yapılarak, değiştirerek, hiçbir şeyin aynı kalmasına izin vermeyerek yapıyor bunu. Sanatla yapıyor.

Kum Eleme Derneği üyesi olduğum ilk dernekti. Dernek Merkezi –uzamda bir yolculukla ulaşılamayacak kadar uzak şimdi– çocukluğun o büyüklü kentiydi. Derneğin, çiçekli kenar süsleri olan yırtık bir defter sayfasına kuru boyalarla çizilmiş bir tabelası ve yazılmamış bir tüzüğü vardı. (Üyelerin okuma yazması yoktu.)

Bu düş-derneğin amacı bahçedeki taşlı kumları eleyip ince kum yapmaktı. (O zamanlar öyle zannediyorduk. *Aslında biz eşyaya şekil vererek yapma savaşında yerini alan o ilk insanların torunlarıydık.*) İnce kumun yararları tartışılmaz, bir kere çok kaliteli bir çamur olur... (ve kaliteli çamur kolay şekil alır, bu büyüsel bir şeydir, çamurdan istediğiniz şeyi yaratırsınız. Evcilik için gerekli kap kacaktan, evcil hayvanlara hatta oyun arkadaşına kadar ne lazımsa onu yapabilir, işi bitince bozup başka bir şeye dönüştürürsünüz. *(Biz duvarlara düşlerinin resimlerini çizen ve çizdiklerine sahip olacaklarına inanan mağara insanların torunlarıydık.)* Üstelik kum elemek pek eğlencelidir, tül perde parçaları kum elemek için ideal araçlardır, ayrıca eski birkaç deterjan kutusu ve elenmiş kumları saklamak için bol kesekâğıdı gerekir. Elenmiş kumlar, su katılmadan önce, bir süre kesekâğıdında bekletilirdi. Zamansız çamurlaşan kum heba olurdu çünkü, önce fikrin zihnimizde olgunlaşması gerekirdi. Derneğin yazılı olmayan kurallarından biri de “sabırlı ol, her şeyin bir zamanı vardır”di.

Kum Eleme Derneği yaz mevsiminde faaliyet gösteren bir dernek olduğu için okullar açılınca unutuldu gitti. Sonbahar gelmişti, önce rüzgâr dağıttı incecik kumları, sonra yağmur aldı götürdü.

Zaten biz Dernek üyeleri de, artık okullu olmuştuk. Büyüdüğümüzü düşünüp elimizin çamurunu yıkadık, Kum Eleme Derneği’ni unuttuk, düşlere şekil vermeyi unuttuk. Ve daldık içine yaşamın. Bunun kendimizi; yağmurun, dalgaların, rüzgârın şekillendirmesine izin vermek demek olduğunun farkında değildik. Aslında yaşamın dayatmalarına karşı durabilmeyi, boyun eğmemeyi ve kendimizi ifade edebilmeyi çamura şekil verirken öğrenmiştik.

Durgunluk uzun sürmedi. Bundan sonra hep ellerimiz tertemiz gezmedik yani...

Yazının bulunuşu kişisel tarihimizin de dönüm noktası oldu. İlk göz ağırmız kurşun kalemdi fakat işler ve fasulye torbalarından bir süre sonra divitle ve mürekkep hokkası ile de tanıştık, sonra da içine mürekkep doldurulan dolma kalemlerle... işte tam bu aşamada ellerimiz yeniden kirlenmeye başladı, bu kez de mürekkep lekesiyle... Taş ve maden devri –ve tabii ki çamur devri– geride kalmıştı. *Biz yazıyı bularak tarihi başlatanların torunlarıydık.*

Bebekliğimizin ninnilerini, çocukluğumuzun masallarını eleyip incecik harfler biriktirmiştik. Yazıyı keşfettikten sonra yaşamsuyunu katıp sözcükler yaptık harflerden, sözcükler bir olup yaşamı dönüştürdü ve yeniden şekillenmeye başladı her şey. Şiiri böyle keşfettik. *Biz, maniler söyleyenlerin, ağıtlar yakanların, dertlerini türkülerle anlatan ozanların torunlarıydık.*

Büyük şair Pablo Neruda, 50. doğum gününde Şili Üniversitesinde yaptığı konuşmada Ranco Gölünün kıyısında yürüyüş yaparken şahit olduğu bir doğa olayından söz eder. Doğadaki huzurlu hava birden ayını andıran bir sessizliğe bürünmüş peşinden de önünde engel gibi duran ölü yapırları yok ederek yatağını bulan bir nehir doğmuştur. Neruda “İşte bu şiirin doğuşudur” diye düşünür. “O, gözle görülmeyen doruklardan gelir. O, kaynağında karanlık ve gizlidir, yalnız ve hoş kokuludur ve nehir gibi o da akışına ne düşerse düşün emecektir. O, dağlar arasında bir yol araştıracak ve onun billursu şarkısı çayırılar boyunca dalgalanacaktır.

Şiir tarlaları sulayacak ve açlara ekmek verecektir. O, olgun başaklar boyunca dolacaktır. Seyyahlar susuzluklarını onda gidereceklerdir ve o, insanlar ne zaman çalışsalar ve ne zaman dinlenseler şarkısını söyleyecektir. Onları birleştirecek, halklar arasında akacaktır. O, yaşamın üremesini köklere taşıyarak vadiler açacaktır.

Merhaba Bedros Reis, merhaba...

Dün gece Gaudi’yle seni gördüm rüyamda.

Şenlikli bir durumdu Reis;

Mavi yolculuğa çıkmışsınız güya.

Sabo’nun fırladıkları Gaudi’nin elinde. Sen:

– Mavi Yolcu kalmasın, diye bağıryordun.

çeyiz hazırlayan mahçup kız gibiydi Gaudi

Kaplumbağa yarıştırdı kelebek kovalıyordunuz,

Neşe imparatorluğunun tahtına kurulmuş, erendiniz. Ne mutlu!

Kıyıda, üçkağıtçı Hollywood masalcılarının,

uyduruk, şeker renkli Bağdat’ı...

Bağdat Hırsızı’nı oynuyor Amerika. Bu kez sulandığı

petrol... Acele... NON WAR... GO HOME...

yazıyorum mavi göklere... Kovuyorum Savaşın Hayaletlerini...

Kurtarıyorum bizim dükkânın namusunu.

Derken kalkıyorsunuz ayçiçeği yağmasına, bigüzel!

Avaz avaz bağıryorum:

– Bunları ben, daha önce gördüm. İnanılmaz bir –& Döjavü...

– Bedros Reis, Kaptan. Dümeni kır Barselona’ya!

uğralalım Gaudi’nin çocuk parkına.

Gördün mü? Akdeniz kanını nasıl fokurdatıyor

çingene demirciler, kapılarda, bacalarda, parmaklıklarda...

Gaudi de basbayağı usta, nasıl derler: Maestro!

Uyumlu çaldırıyor, bu curcunayı!

Peribacaları gibi Noel Baba bacaları çerçişirmiş damlara;

Komik bir adam, bu Reis; oynuyor çocukluğuyla...

Kelebek kapanını açık bırakmış biri,

– Nerde bu kapanın kelebek çobanı?

Sütunlarla uslu uslu yerçekimi oyunu oynarken Gaudi;

Ne dersin Reis: Bu Gaudi Donkişot mu? Sancho Panço mu?

ya da hem o hem de bu mu?

Haylaz Panço dalmış piknik sepetine... Günah çıkarıyor,

aç midesiyle... Siesta’da Mavi yolcular; dalıyorlar

portakal bahçelerine! Tanrım günah yazmasın. Ruhum,

azap çekmesin. Çocuk balonları gibi olsun, Gaudi parkın!

Bedros Reis, seninki unuttu kendini,

parkta oynuyor seramik parçalarıyla...

Kaplumbağa avcısı, timsah avcısı, iguana avcısı buraya!

Kiminize yer var ön cephe, kiminiz sütun kaidesine.

– Merhaba Bedros Reis...

Kafalar barışık mı Gaudi ustayla?

Şiir, şarkı ve bereketdir.

Şiir, gizlenmiş dolyatağından çıkar ve bereket saçarak, şarkılar söyleyerek akar. O, kabanar sularıyla enerji yaratır, öğütülen unda, tabaklanan hayvan derisinde, kesilen odunda, kentlere verilen ışıkta işlevini sürdürür. Yararlıdır ve yatağı boyunca akarken bayraklar bulmak için uyanıktır: festivaller şarkı söylerken suyun kenarında kutlanır.”

Böylesi bir gücün karşısında ne söyleyebiliriz ki. Temiz ve bereketli bir yaşam için Neruda’nın nehri yeterince su taşımaktadır, ya da siz boş verin temizliği, daha güzel bir dünyaya ulaşmak için ihtiyacımız olan şey temiz ellerden çok mürekkeple kışmış ellerdir.

KIŞ GELDİ

FİRAK AÇMADADIR SİNEME YARE

Ayşegül İZMİRLİ

İşte kış. Belki belirtileriyle değil şimdilik, ama, adıyla çıkagelen, adıyla bile üşüten mevsim.

Daha dün yazdan bahsediyorduk, dergilere olan olumsuz etkilerinden falan. Hadi o, neyse ne, öyle ya da böyle, zar zor geçti gitti; asıl, sonbaharı ıskalamışız gibi bir duygu var içimde. Birey olarak değil sadece, edebiyat olarak da, elimizde kalan hiçbir şey yok sanki. Kışın başlangıcında olmanın karamsarlığı mı? Doğrusu, kimsenin bomba patlatacak hali yok; kimsenin böyle bir şey beklediği de. Karamsarlık mı bu, yoksa “varolan” mı? Tencerede pişirip kapağında yiyoruz; ha taş, ha kereviz; ocağın hışırtısına katılan kaynama sesi avutuyor bizi. Ortalıkta bir hareket var mı, var; çatalın havada çizdiği eğrinin eğiminden konuşacağız o halde.

O halde, bu sayfadaki yazıları belli bir edebiyat kişisine “tahsis” etme gibi bir alışkanlığımız olmamasına rağmen, örneğin Seyhan Erözçelik’i konuşacağız: *Kitap-lık*’tan *Geceyazısı*’na uzanan çatal hareketlerini, çatalına takılan taşları, sindirilen taşlardan çıkan sesleri. Böylece, bu duraktan geçmesi beklenen edebiyat trenine binebiliriz. Ya da, tren falan yoksa eğer, kaynayan tencereyi bir buharlı trene dönüştürmeyi, onu hayal etmeyi deneyebiliriz

Ailesinde çok ünlü besteciler olan bir müzisyenle yapılan bir söyleşiyi anımsıyorum. Klasik formların ve kulağımıza aşına seslerin oldukça uzağında duran bestelerini nasıl oluşturduğu, bu farklılığın nereden kaynaklandığı soruluyordu besteciye, söyleşinin bir yerinde. “Doğduğum andan başlayarak ilk bestemi yaptığım zamana kadar duyduğum seslere benzemeyen sesler çıkarmak arzusu” diye yanıtlıyordu soruyu, bu müzik adamı. Yanıtında hem bir gına noktasının hem de bir var olanı aşma dileğinin izlerini sezmiştim.

Yazanlar yazdı; daha da yazacaklar: Birbirine baka baka çoğalan, fotokopi imgelerle var olmaya çalışan, hayata mı yoksa hayatın içine sinmiş başka bir amaca tutunmak için mi, bula bula şiirin yakasını bulan şairlerin (!) oluşturduğu bir şiir ortamında, okuduklarına benzemeyen metinler üretmek ve böylece yeniyi, denenmemişi yakalamak, bu yolla edebiyata katkı sağlamak, her şair kişinin hem ideali hem de görevi olmalıdır.

Böyle bakarsanız, Erözçelik doğru bir şey yapmaktadır ve yaptığının farkındadır. Bunu açıklıyor da: “*Daha önce böyle demiştim, ama şimdi öyle değil. Taşları bir araya getirmeye çalışıyorum. Sırçadan demir dökmeye çalışıyorum.*” (1)

Yani ne yapıyor, diye sorulursa, şey yapıyor: Ulamasız, imalesiz, zihafsız bir aruz deniyor; aruza yorum getiriyor. On bir heceli bir ölçü seçiyor ve her şiirin ölçüsünü, o şiirde on bir kere tekrar ediyor. Ediyor da ne oluyor? Şu:

“AH!

*Kırılmış su, gölge var çocuğun yüzünün
yaşlarında. Kartopu var, gözü taş.
Sözlerin kanar, kuru otları bağlar.
Yeşerdi şimdi dağın dışı, çırpındı, çırpınır
rüya taşıyor gözlerin. Sular durulur,
bozulur kan, direnme pençeye, goncağülün
yok. Kırıl da, öyle kırıl. Suyu kendinde yak,*

gözün karışır, yanağından süzülür işte.

Yağardı karanlık sular, kanardı ateş.”

“Geçmişimize bir merhaba” demek isteyen Erözçelik’i anlamak ve geçmişimizi, örneğin Alp Er Tunga’ya kadar vardırıp vardırmadığı kavrayabilmek için, bir örnek daha vereceğim. *Geceyazısı*’nın 1. sayısında adı OY- iken, aynı derginin ikinci sayısında bir kez daha, bu sefer CISS! adıyla yayımlanan şiiri şöyle:

*“Erik ağacının zamkı dökülüyor,
görmedin mi!*

Yaprakları acı, tatmadın mı!

*Hiç, beni,
dinlemedin mi!*

Şimdi yürek yırtılır...”

Başka şeyler de yapıyor Erözçelik. An’ânesinden öğrendiği Bartınca dilinde de yazıyor şiirlerini. Cinayet şiirinde olduğu gibi; sanırım Bartınca dediği bu olmalı:

*“Bak, bak, ben, ney deyvecam
ben saa. Katilleğ vağ ya, katilleğ,
o ağşam yatıvoryalağ...Savcu şey
yapıyağ. Araşturyağ. Araşdurıvoryağ.
Yanunda şeyleğ de vağ.
Yardumcularu.”*

Erözçelik’in merhaba dediği geçmişinde, belki de andığı Bartıncayla kökenlik eden, bir başka lehçe ya da “deme” şekli daha olmalı: Azerice... Bu biçimin örneklerini *Geceyazısı*’nın üçüncü sayısında görüyoruz. Ancak, bu şiirleri aktaramam size. Klavyemde o hurufattan bazılarını yazacak tuşlar bulunmuyor çünkü.

Peki, ne demeli? İşin ucunu, şu kadim “sanat toplum içindir / sanat sanat içindir” başlıklı münazara konusuna mı götürmeli? Yoksa Plekanov’un tohumlarını ektiği yerde sanatın bir oyun olduğuna inanıp bu oyuna gerekçeler yaratmaya ve bu oyunun toplumsal yararlarını keşfetmeye doğru yola mı koyulmalı?

Bu dediklerim Erözçelik’in kötü bir şair olduğu üzerine söylenmiş sözler değildir; hiç değildir. On beş yıldır gündemimde olan bir şairi ötelede arayışlara iten, hatta ötenin de dışına süren; bu arada şiirini zorlayan, sıkıştıran, kurulaşmasına neden olan edebiyat koşullarına karşılık dediklerim; onlara vurgudur.

Görünen o ki, bundan böyle sıradanlaşmaktan korkan, bu yüzden yeniyi, farklıya yönelen şairleri, yeni ve farklı bir dilin, bir şiirin altını imzalarken görebiliriz. Buna hazır olmalıyız.

Görüreceğiz...

(1) *Geceyazısı*, Sayı:1, Sayfa: 92

Cilt: 4 Sayı: 37 - 48
Ocak 2003 - Aralık 2003

(Köşeli ayraç içindeki rakamlar sayısı, ötekiler sayfayı göstermektedir.)

ABACI, Tahir	: Ağır lama (şiir)	[44] 3	ERGÜLEN, Haydar	: Yarım Yalnız (şiir)	[38] 1
AKATALPA	: Cakool!..	[37] 1	ERKEKLİ, Osman Serhat	: İlahi Aşk Var mı (şiir)	[37] 3
AKYOL, Sina	: Uyaroğlu'ya Parşömen (şiir)	[40] 1		: Sevenler Uykusuzdur (şiir)	[41] 3
	: Odada (şiir)	[46] 3		: Suna'ya Şiirler (şiir)	[44] 3
ALEMDAR, Hüseyin	: İzuzak (şiir)	[41] 6	GEÇGEL, Hulusi	: Cum. Dön. Türk Şiirinin Modernleşme Sürecine Genel Bir Bakış	[42] 4
	: Bir Laf Bin Ah 26-31 (şiir)	[42] 1	GÜNBAŞ, Ahmet	: Şipinişi (şiir)	[38] 6
	: Bir Laf Bin Ah 32-38 (şiir)	[43] 6	GÜVEN, Metin	: Şiirde Temel Yapı ve Anlam	[40] 7
	: Bir Laf Bin Ah 52-57 (şiir)	[47] 5		: Şiirde Anlam ve Ötesi	[43] 2
ASLAN, Yılmaz	: "Sonbahar Bahçelerinde Geceyarısı Söylenen Şarkı" (şiir)	[39] 6		: Dil, Anlam ve İmge	[44] 4
ÇAKMAK, Ahmet	: Su (şiir)	[42] 6		: Dalda Çıkmış Bir Hülya	[45] 4
ÇİFTÇİ, Fuat	: Acılar Fihristi (şiir)	[40] 6		: Dil, Anlam, Sözcükler..	[46] 4
ÇOLPAN, Derya	: Bir Susuzluk Denemesi (şiir)	[40] 2		: Sardunya; Yönelişler ve Yaseminler Arasında (şiir)	[47] 6
DARA, Ramis	: Kumda Saklanan	[38] 1	HAŞAL, Hilmi	: Dönüş (şiir)	[37] 3
	: Bir Acaip Uçuş	[39] 1		: Sallanan Gün (şiir)	[38] 6
	: 'Manolya Durağı'ndaki Yolcular	[40] 1		: Güzel İm (şiir)	[39] 6
	: Dünya Bir Şiirdir			: Gökülke Gizemi (şiir)	[40] 6
	: Bursa Buna Dahidir	[41] 1		: Uçurtma Ustası (şiir)	[41] 3
	: Eskiden Edebiyatın Bir Ciddiyeti Vardı	[42] 1		: Gezgin (şiir)	[43] 3
	: Bir Şaire Açık Mektup	[43] 1		: Benzerlikler Meseli (şiir)	[45] 3
	: Edebiyat Dergileri ve Spor Kulüpleri	[44] 1	HAYAL, Halim	: Kıyı Kokusu (şiir)	[48] 1
	: Şairler ve Dergiler	[45] 1		: İntihar ve İntikal	[37] 4
	: Edebiyatın ve Sanatın Varlık Sorunu	[46] 1		: Kalem ve Kelam	[41] 2
	: Akatalpa Neresidir?	[47] 1		: Para ve Kara	[44] 2
	: Adımız Sandığımız	[48] 1		: Köle ve Kale	[45] 7
DEMİRCİ, Nuri	: ALzh.. (şiir)	[37] 1		: Dost ve Post	[48] 4
	: Yine (şiir)	[38] 6	İZMİRLİ, Ayşegül	: Rüya Gibi Uçan Yıllar, Biraz Durun, Durun Biraz	[37] 8
	: Son Değilmiş; Eylül Yine (şiir)	[45] 1		: Şu Göğsüm Yrıtılıp Baksan, Dikenler Aynı Güldendir	[38] 8
	: Payda (şiir)	[46] 6		: Sebep Sensin Gönülde İhtilale	[39] 8
	: İkinciteşrin (şiir)	[47] 3		: Derdimi Ummana Döktüm, Asumana İnedim	[40] 8
DERTSİZ, Özlem Tezcan	: Buhar (şiir)	[37] 6		: Hâlâ Acıyor Gözlerinin Yaktığı Yerler	[41] 8
	: Loca (şiir)	[38] 3		: Yaz Günleri En Tatlı Hayaller Gibi Geçti	[42] 8
	: Yalnız Kışlıklar mı Naftalin Kokar? (şiir)	[40] 2		: Yaz Geldi Yine Mürg-i Dilim Kondu Nihale	[43] 8
	: Siyah Saray (şiir)	[41] 3		: Yalancıdır Hep Aynalar	[44] 8
	: El Feneri (şiir)	[42] 7		: Anlat Bana Gül Goncası Gördün mü Dikensiz	[45] 8
	: Her Bahar On Sekizimi Uyandırıyor (şiir)	[43] 3		: Yine Hazan Mevsimi Geldi	[46] 8
	: Önce Aşk (şiir)	[46] 3		: Baharla Hazan Birleşemez, Ortada Yaz Var	[47] 8
	: Geç Kâğıdı (şiir)	[48] 3		: Kış Geldi Firak Açmadadır Sineme Yare	[48] 6
EFE, Hasan	: Özdemir Asaf'ta "Devim" ve "Kuvvet"	[37] 7	KALE, Muzaffer	: İyi (şiir)	[44] 1
	: Veda	[42] 2	KEÇECİ, Çağdaş	: Teşekkür (şiir)	[37] 6
ELAL, Melih	: "Fotoğraf"	[38] 2		: Devredilmez Bir Yangın (şiir)	[39] 3
	: Okur Gibi Yapmak	[39] 7		: Aşk Olursa (şiir)	[41] 7
	: Kentin Yazara Etkisi	[40] 2		: Seni Seviyoruz (şiir)	[42] 3
	: İhsan Üren Üzerine Bir Biyografi Denemesi	[41] 4		: Acılarımın Özel Bir Adı Yok (şiir)	[45] 3
	: Bir 'Mavi Gezi' Günlüğü: Göcek Koylarında	[43] 4		: Gölgelelerin Ağaçlara Göre (şiir)	[47] 2
	: "Sanat Olayı" Gerçekten Sanatta Olay Yarattı mı?	[46] 2	KIRIMLI, Mehmet Sadık	: Hüzün Sokağı (şiir)	[45] 6
	: Zonguldak'tan Bir Dergi: 'Uğraş'	[47] 2	MERCANOĞLU, Salih	: Üzensiz Sekiz Şiir (şiir)	[43] 6
EMRE, Gültekin	: Aşkın Beni (şiir)	[37] 3		: Çam (şiir)	[45] 6
EMRE, Mustafa	: Çobanlı Serüven (şiir)	[44] 5		: Masa Üstü Üç Şiir (şiir)	[46] 7
ERDOĞAN, Altay Ömer	: Kısa Hava (şiir)	[38] 3		: Diş (şiir)	[47] 3
	: Limon Suç (şiir)	[39] 6		: Antipheilos (şiir)	[48] 3
	: Yatay Geçiş (şiir)	[40] 6	OĞUZ, Cihan	: Sana Dair Düş Ötesi Şeyler (şiir)	[44] 6
	: Kan At (şiir)	[41] 3		: Kırklanmış Hayat (şiir)	[46] 1
	: Haziran Sıkıntısı (şiir)	[42] 6	OLUKLU, İbrahim	: Bu Sensin (şiir)	[37] 5
	: Otel Yorgunu (şiir)	[44] 6		: Beklenmeyen Yollarından /	
	: Çılgın Yaz (şiir)	[45] 3			

	Sevgimizden (şiiir)	[46] 6		: Dilden... Şiirden...	[47] 4
ÖZBEK, Ahmet	: Rüya	[37] 6		: Bedros Reis & Gaudi (şiiir)	[48] 5
ÖZÇELEBİ, Ali	: Gurbet Elde Akatalpa Okumak	[47] 7	YAŞAR, Sadık	: Şiirde Görgü	[38] 7
ÖZELLİ, Fergun	: Pıhtı, Sabir ve Keder (şiiir)	[43] 6		: Ölecek Oluyor Adam (şiiir)	[39] 3
	: Delişmen (şiiir)	[44] 3		: Yazın Büyüsü (şiiir)	[41] 1
	: Şiirsiler (şiiir)	[46] 6		: İntihar Üzerine	[42] 7
	: Çiy Saati (şiiir)	[47] 3		: Eşya (şiiir)	[45] 5
PEKER, Hüseyin	: Kayseri'den Ses Veren		YAZICI, Betül	: Kasaba (şiiir)	[44] 6
	İki Denemeci	[37] 2		: Düş (şiiir)	[48] 2
	: Düşük (şiiir)	[38] 7	YAZICI, Halim	: Uzun Ses Aralıkları Suyun (şiiir)	[46] 6
	: Altın Suyuna Bandırılmış		YILMAZ, Pelin	: Bursa Adliyesinde	
	Dizeler	[39] 2		: Ruh Karşılaşmaları	[46] 7
	: Şaşkın Geminin Usta			: Mürekkep Lekesi	[48] 5
	Kaptanından Şiirler	[43] 7	“ŞİİRİMİZDE 2002 UFUK TURU”		
	: Unutulmuş Bir Şüphenin		EKİ		
	Yetiminden Sesler	[45] 2	Haz: İhsan ÜREN		
	: Gölgele Dünyası (şiiir)	[47] 6	ABACI, Tahir	: Gölgede / Pervazda	[37] IX
SEZER, Çiğdem	: Avcının Kanlı Gömleği (şiiir)	[43] 3	ADA, Ahmet	: Nâzım'a Gazel VIII	[37] VIII
	: Kalbim Güzel Evim (şiiir)	[46] 3	AKYOL, Sina	: Bir Yol Şiiri / Tamirci	[37] VIII
SOFYA, Elif	: İnat (şiiir)	[41] 7	AKIN, Enis	: Tarih Olmaktadır	[37] XI
	: Baykuş (şiiir)	[42] 3	AKIN, Gülten	: Mavi Kuş 2	[37] VI
SOYCAN, Celâl	: Ehram (şiiir)	[42] 2	ALEMDAR, Hüseyin	: Bir Laf Bin Ah 1-7	[37] XI
ŞAHİN, Kâzım	: İz (şiiir)	[44] 6	ALKAYA, Orhan	: Birler Meclisi XIII	[37] V
TARIMAN, Betül	: Dalgın Bakarken Ufka (şiiir)	[40] 3	ANDAY, Melih Cevdet	: Telgrafhane / Kolları Bağlı	
	: Ben (şiiir)	[44] 3		Odysseus'tan 5 /	
TATLIBAL, Engin	: Hazırlık (şiiir)	[37] 6		Yağmurun Altında	[37] IV
TEVFİK, İhsan	: Evet, 'Unutmak İyidir' (şiiir)	[40] 6	AYHAN, Ece	: Mor Külhani	[37] V
	: Bir Gülüşün Romanı (şiiir)	[45] 6	BERFE, Süreyya	: Seni Seviyorum 1	[37] VII
	: Şeb-i Yelda (şiiir)	[48] 3	BERK, İlhan	: Şeyler / Sabahın Bir Yeri Düşmüştü	
TUNÇ, İlyas	: Devedikeni Sözler (şiiir)	[37] 3		Kaldırdık 1,2, 3, 4	[37] V
	: Bir Yenilik Olur Belki... (şiiir)	[38] 6	CAYMAZ, Onur	: Saatler Meseli 1, 2, 3	[37] XII
	: Okçelerim Eskidi... (şiiir)	[39] 6	CENGİZKAN, Ali	: Aşk Dersleri	[37] X
	: Ben Sana Kapıldım... (şiiir)	[42] 7	DEMİRCİ, Nuri	: Yelek / İnsan Abi	[37] IX
	: Dönebilir miyiz... (şiiir)	[44] 5	DERTSİZ, Özlem Tezcan	: Gülhatmi	[37] XII
	: Aslanagızları... (şiiir)	[45] 5	DURUKAN, Deniz	: Çivi	[37] XI
	: Kinik (şiiir)	[47] 3	ERDOĞAN, Serap	: Pijama Adamlar	[37] XII
	: Şiirin Bilgisi	[48] 2	ERÖZÇELİK, Seyhan	: Zeytindağı	[37] X
TUZCU, Mehmet Mümtaz	: Gotik (şiiir)	[38] 3	HAYDAR, Hüseyin	: Gidin Gidin Söyleyin	[37] X
	: Yaşamsanat Günlüğü (16)	[41] 7	İNCE, Özdemir	: Dalçık I, II, III, IV	[37] VI
UZUNBAY, Zeynep	: Karıncalama (şiiir)	[46] 3	KOYUNCU, Cenk	: Artık Yıllar	[37] XII
	: İşte (şiiir)	[47] 1	ÖZELLİ, Fergun	: Aç	[37] X
ÜNVER, Serdar	: Yaz'dı, Gördüm (şiiir)	[38] 3	MADEN, Sait	: Ölümün Kapısında Bir Demet	
	: Acı Söz (şiiir)	[39] 1		Kır Çiçeği 8	[37] VI
	: Bile / Gelir (şiiir)	[40] 3	TANER, Mehmet	: Şedaraban / Ölü Tadı	[37] VII
	: Yokuş / İz (şiiir)	[42] 3	ÜREN, İhsan	: Şiirimizde 2002 Yılı Ufuk Turu	[37] I
	: Mavicik (şiiir)	[43] 3		: 2002 Yılı Ufuk Turu Yolcuları	[37] II
	: Dilim (şiiir)	[45] 6		: Ufuk Turu Alternatif Listesi	[37] II
	: Gece (şiiir)	[48] 3		: 2002 Yılıın 100 Şairi ve	
ÜREN, İhsan	: Dilden... Şairden...	[38] 4		Şiirleri (liste)	[37] III
	: Dilden... Şiirden...	[39] 4		: Uğraşları Dikkate Değer	
	: Dilden... Şiirden...	[40] 4		Şairler (liste)	[37] III
	: Suyun da Atları Vardır (şiiir)	[41] 7		: 2001 Yılında Çıkan	
	: Yarınsız... (şiiir)	[42] 3		Şiir Kitapları (liste)	[37] IV
	: Kum Saati (şiiir)	[43] 1		: 2002 Yılında Çıkan	
	: Dilden... Şiirden...	[44] 7		Şiir Kitapları (liste)	[37] IV
	: Kumyaka Haikuları – I (şiiir)	[45] 3	YERLİ, Coşkun	: Eylül	[37] VIII
	: Mösyö Derviş, Celladım... (şiiir)	[46] 5			

Yayın Yönetmeni	: Ramis DARA (0 535 4990030)	Yazışma Adresi	: Ramis DARA P.K. 68 16361 Ulucami - BURSA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Melih ELAL	Katkı Payı	: 10.000.000,- TL
Yönetim Yeri	: Ataevler, Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Blok, D: 3 16140 Nilüfer - BURSA	Posta Çeki	: Hilmi HAŞAL adına 584893 numaralı hesap
Yayın Danışmanları	: İhsan ÜREN, Hilmi HAŞAL, Serdar ÜNVER, Nuri DEMİRCİ	Dizgi	: Emel COŞKUN
Dağıtım	: Pentimento Art Shop (0212 2933959)	Baskı	: Özsan Matbaacılık, İzmir Cad., No: 221 BURSA
		Elektronik Posta	: akatalpa@hotmail.com
		Faks	: 0 224 2254052

Aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* Ocak 2000'de Bursa'da kurulmuştur.